

Andy McNab

Total Control

**Zwarte Beertjes
Utrecht**

Proloog

Gibraltar, zondag 6 maart 1988

Ik zag hem meteen.

Ik drukte op de zendknop. 'Alpha, Delta. Dat klopt. Bravo One nadert van rechts naar Blue Two. Bruin gestreept jasje en vale spijkerbroek.'

Hij droeg dat bruin gestreepte colbertjasje altijd, al zó lang dat de zakken uitgelubberd waren en ik zag kreukels in het rugpand, omdat hij het jasje in de auto droeg. En dezelfde versleten en gebleekte spijkerbroek, met het kruis halverwege zijn ballen en zijn knieën. Hij liep weg van mij, mager, licht gebogen, kort haar en lange bakkebaarden, maar ik had hem meteen herkend. Ik wist dat hij Sean Savage was.

Ik meldde via de portofoon: 'Delta heeft nog... nu is het Blue Two naar Blue Seven.' Voordat Simmonds de instructies had gegeven, was de hele Rots van Gibraltar in kaart gebracht met het herkenningssysteem waarbij kruispunten en belangrijke plaatsen werden aangeduid met een kleur en een nummer.

Savage was nu bij de kruising waar zich de bibliotheek bevond. Blue Seven was een pleintje aan het eind van Main Street, dicht bij de residentie van de gouverneur. Daar was ook het parkeerterrein waar de militaire kapel van het infanteriebataljon zich verzamelde na de aflossing van de wacht. Daar moest de bom zijn.

Alpha, het basisstation, waar de operatie nu geleid werd, herhaalde de melding, zodat iedereen wist in welke richting Savage liep. Ik wist dat Kev en Slack Pat mij spoedig zouden volgen.

Er stonden zes, zeven auto's geparkeerd bij de muur van een oud gebouw, omdat daar schaduw was. Toen hij in de richting van de auto's liep, zag ik dat Bravo One zijn hand in zijn zak stak. Een

fractie van een seconde dacht ik dat hij het ontstekingsmechanisme wilde activeren en mijn gedachten flitsten terug naar de briefing.

Simmonds had ons niet precies kunnen vertellen welk type auto ze gebruikten: hij wist alleen dat het een zware bom was, en dat het explosief RCIED – remote controlled – was. Zijn laatste woorden galmde door de rokerige ruimte. ‘Denk erom, heren, dat ieder afzonderlijk van het PIRA-team of allemaal, dat ontstekingsmechanisme kan hebben. Die bom mag beslist niet exploderen. Er staan honderden levens op het spel.’

Terwijl hij verder ging keek Savage naar een bepaalde auto, en liep naar het voertuig.

‘Alpha, Delta,’ zei ik. ‘Nu is Bravo One bij Blue Seven... Kentekenplaat is Mike Lima 174412.’

Ik zag in gedachten hoe Alpha in de controlepost achter een rij computers zat. Hij bevestigde: ‘Dat is begrepen, Mike Lima 174412. Het is een witte Renault 5.’

‘Het is de derde auto voorbij de ingang,’ zei ik. ‘Met de neus naar voren geparkeerd.’

Nu had hij de sleuteltjes gepakt.

‘Stop, stop! Bravo One bij de auto. Hij staat bij de auto.’

Ik wilde hem op korte afstand passeren. Ik kon niet zomaar van richting veranderen. Ik zag zijn profiel, en de vele pukkels op zijn kin en bij zijn bovenlip. Ik wist wat het betekende. Onder spanning werd zijn acne altijd veel heviger.

Savage stond nog bij de Renault. Hij keerde zich om, zodat hij met zijn rug naar mij stond, hij deed alsof hij zijn sleutels zocht, maar ik wist dat hij scherp om zich heen keek of er iets verdachts was. Er kon een stukje plakband op het portier zijn, of er was iets veranderd in de auto. Als dat zo was, dan zou Savage meteen verdwijnen.

Golf en Oscar – Kev en Slack Pat – moesten ergens bij het begin van het plein zijn, klaar om dekking te geven. Als ik te veel opviel, zou een van hen het overnemen, en als het tot een confrontatie kwam zouden zij meteen bijspringen.

De gebouwen wierpen schaduwen over het plein. Ik voelde geen zuchtje wind, alleen een verandering van temperatuur toen ik uit het zonlicht liep. Savage stond nog steeds met zijn rug naar mij gekeerd.

Ik was nu te dicht bij hem om de radio te gebruiken. Terwijl ik langs de auto liep, hoorde ik dat de sleutel in het portierslot werd gestoken en een klik.

Ik liep naar een houten bank, aan de andere kant van het plein, en ging zitten. Er lagen kranten in de afvalbak naast mij. Ik pakte een krant en bleef Savage in de gaten houden.

Ik schakelde de zender weer in. ‘Alpha, Delta, nu is Bravo One in Charlie One. Nee, wacht even... Wacht, zijn voeten steken naar buiten. Hij rommelt onder het dashboard. Wacht even...’ Ik hield mijn vinger op de zendknop, zodat de verbinding in stand bleef.

Terwijl ik zo bezig was met mijn buikspreekact, zag ik dat een oude man met zijn fiets aan de hand in mijn richting kwam. Die ouwe wilde kennelijk een praatje maken. Ik drukte niet langer op de zendknop, en wachtte af. Ik deed alsof ik helemaal verdiept was in de lokale krant maar ik begreep niets van de Spaanse tekst. Die oude man dacht kennelijk dat ik alles wél begreep. Ik wilde geen gesprek beginnen over het weer, maar ik kon de man ook niet bot afwijzen, omdat dan het risico bestond dat hij heftig zou reageren en dat kon de aandacht van Savage trekken.

De oude baas bleef staan, met een hand hield hij zijn fiets in evenwicht, en met de andere maakte hij een gebaar. Hij stelde een vraag, maar ik verstond er geen woord van. Ik trok een gezicht waaruit moest blijken dat ik ook geen idee had hoe het verder moest in de wereld, haalde mijn schouders op en verdiepte me weer in de krant. Kennelijk was dat verkeerd, want de oude man zei op boze toon iets, en liep daarna weer verder. Met zijn vrije hand maakte hij weer heftige gebaren.

Ik meldde me weer via de radio. Ik kon niet zien wat Savage precies deed, maar zijn voeten staken nog steeds uit de Renault. Hij zat op de bestuurdersstoel, en had zich opzij gebukt om onder het dashboard te komen. Het leek wel of hij iets uit het handschoenenkastje wilde pakken, alsof hij iets vergeten was en dat alsnog ging halen. Ik kon niet bevestigen wat hij deed, maar zijn handen bewogen telkens naar zijn broekzakken. Was hij bezig de laatste verbinding te maken?

Ik was in mijn eigen kleine wereld, de lucht was fris en helder, onder een verblindend blauwe mediterrane hemel. De ochtendzon maakte het warm genoeg voor hemdsmouwen. In de bomen langs

de rand van het plein maakten de vogels, zo klein dat ik ze niet kon zien, zóveel kabaal dat het verkeerslawaai op de doorgaande wegen werd overstemd.

Ik voelde me als een bokser – ik kon het publiek horen, ik luisterde naar het aftellen en de scheidsrechter, ik wachtte op de gong, maar ik was vooral geconcentreerd op mijn tegenstander. Dat was belangrijk. Verder niets. Ik was helemaal los van alles in mijn omgeving. De enige belangrijke personen in de hele wereld waren ikzelf en Bravo One.

Euan was nog steeds als bezeten bezig bij de twee andere doelwitten te komen. Ik kende hem als mijn eigen broer, of eigenlijk veel beter, want mijn familie had ik al in geen twintig jaar gezien. Euan was erg toegewijd in zijn werk. Ik wist precies hoe hij dacht. Ik wist ook dat hij heel rustig heel precies en duidelijk zou praten via de radioverbinding.

Kev en Slack Pat gaven mij nog steeds dekking, en de twee anderen, Zulu en Lima, waren bij Euan. Alle vier zouden ze uitluisteren naar de radio, en ervoor zorgen dat ze buiten beeld bleven, maar toch dichtbij genoeg om meteen in actie te komen als wij in de problemen kwamen.

We hoorden allemaal de stem van Euan op de radio, hij naderde Bravo Two en Echo One. Ze kwamen in onze richting.

Bravo Two was Daniel Martin McCann. Anders dan Savage, die grondig getraind was als explosievenexpert, was ‘Maffe Danny’ eigenlijk slager van beroep, en hij had ook het karakter van een slager. Hij was in 1985 door Gerry Adams uit de IRA gezet, omdat hij een nieuwe moordcampagne wilde beginnen, waardoor de nieuwe politieke strategie gehinderd zou worden. Het was zoiets als uit de Gestapo gegooid worden wegens wreedheden, maar McCann had veel supporters en mocht weer terugkomen. Getrouwd, twee kinderen, en zesentwintig dodelijke aanslagen op zijn naam. De loyalisten in Ulster hadden een keer tevergeefs geprobeerd hem koud te maken. Ze hadden wat meer hun best moeten doen.

Echo One was Mairead Farrell. Afkomstig uit de middenklasse en van een nonnenschool, met haar eenendertig jaar een van de hoogsten in rang bij de IRA. Als je haar portretfoto ziet denk je: Ach, wat een engel... Maar ze had wel tien jaar in de gevangenis gezeten omdat ze een bom had geplaatst in Belfast, en zodra ze vrijkwam

meldde ze zich weer aan bij de IRA. Ze had overigens wel pech: haar vriend, ook een terrorist, had zichzelf enkele maanden eerder per ongeluk opgeblazen. En Simmonds had tijdens de briefing gewaarschuwd dat deze Echo One daardoor uiterst gevaarlijk was geworden.

Euan gaf commentaar op de route die ze volgden. Iedereen wist waar ze waren, en iedereen bleef uit de buurt, zodat ze ongehinderd in actie konden komen. ‘Hier Bravo Two en Echo One, bij Blue Two – van links naar rechts – recht naar Blue Seven.’ Ze staken de straat over, op weg naar de Renault.

Ik herkende het tweetal zodra ze de hoek omkwamen. Farrell, met haar bijna onschuldige gezicht, en McCann met blond krullend haar, en een gemene mond. Ik kende ze goed, want ik werd al jaren tegen hen ingezet. Ik pakte de radio en bevestigde de herkenning.

Iedereen was op zijn plek. Het enige probleem was dat de situatie nog steeds niet was overgedragen aan de militairen. Alpha, op dat moment onze chef, zou bij de politiecommandant zijn, bij mensen van Buitenlandse Zaken, Binnenlandse Zaken, noem maar op. Iedereen bemoeide zich ermee, en allemaal wilden ze een duit in het zakje doen, allemaal met hun eigen belangen. We konden alleen hopen dat Simmonds zijn best voor ons deed. Ik had de SIS-officier voor Noord-Ierland enkele dagen eerder voor het eerst ontmoet, maar hij leek duidelijk aan onze kant te staan. In zijn stem klonk zelfverzekerdheid, gevormd in Eton, en hij sprak zijn woorden weloverwogen uit.

Ons belang was het terrein: we waren met drie spelers in het veld, en als we niet voorzichtig waren zou elke sukkel op dit plein gedood worden, wij ook. We wilden dat er nu een beslissing werd genomen. Maar ik wist dat er nog heftig gediscussieerd werd in de controleruimte, en waarschijnlijk was de sigarettenrook daar met een mes te snijden. Onze verbindingsofficier zou via de radio naar ons luisteren, en alles wat we deden uitleggen aan de politie. Hij zou bevestigen dat we op onze post waren. Op het belangrijke moment moest de politie, niet wij, beslissen dat we in actie mochten komen. Zodra de verantwoording was overgedragen aan de militairen, zou Kev de leiding over het team op zich nemen.

Het was belachelijk frustrerend. Ik wilde dat dit karwei geklaard was.

Nu stond Farrell geleund tegen het portier aan de bestuurderszijde van de auto, en de twee mannen stonden tegenover haar. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat ze haar probeerden te versieren.

Ik kon niet horen wat er gezegd werd, maar er was geen spanning op hun gezichten te lezen, en af en toe hoorde ik gelach boven het verkeerslawaaï uit. Savage haalde een rolletje pepermunt tevoorschijn en deelde uit.

Ik gaf steeds commentaar.

‘Alpha, Delta, er is niets veranderd. Geen verandering.’

‘Hier Alpha, begrepen.’

Alpha meldde zich even later weer. ‘Hallo, alle stations, ik heb de leiding. Ik heb de leiding. Golf, bevestig dat.’

Kev bevestigde dat hij het begrepen had. De politie had de verantwoordelijkheid overgedragen. Nu mocht Kev de show leiden.

Links van mij hoorde ik: ‘Zo, laten we hier maar gaan zitten en even uitrusten.’

Een ouder Engels echtpaar kwam aankuieren en ging naast mij zitten. De man en de vrouw hadden allebei een krant en een flesje mineraalwater in de hand. Toen ze op de bank zaten, werden de flesjes geopend en ze namen een slok. Daarna werd er gebazeld dat het veel warmer was, en iets over een jas die zoekgeraakt was.

Op hetzelfde moment hoorde ik Golf vragen: ‘Delta, geef een situatierapport. Geef een situatierapport.’

Ik kon niets doen. Ik kon de radio nu niet gebruiken, en wilde ook niet van mijn plaats komen. Ik kon trouwens toch nergens heen. Golf praatte weer: ‘Delta, kom eens uit.’

Ik drukte twee keer op de zendknop. Nu wist hij dat ik niets kon zeggen.

‘Zijn Bravo One, Two en Echo One nog steeds bij Charlie One?’

Klik, klik.

‘Hebben ze iets in de gaten?’

Klik, klik.

‘Lijken ze ontspannen?’

Klik, klik.

‘Zijn de portieren van die auto nog dicht?’

Klik, klik.

‘En ook op slot?’

Klik, klik.

‘Praten ze met elkaar?’

Klik, klik.

‘Heeft Echo One haar tas nog?’ Hij was bezorgd dat het ontstekingsmechanisme in haar tas zat.

Klik, klik.

‘Hebben ze iets uit de auto gehaald?’

Ik deed niets.

Ik hoorde het bejaarde echtpaar praten. Ze lazen in de krant iets over een popster en seksfeesten met zestienjarige meiden. In de krant stonden grote foto’s van uitdagend geklede vrouwen met jarretelles. ‘Heb je dit gelezen? Kijk nou toch. Waar rook is, is vuur, zeg ik altijd maar.’ De vrouw hapte in een grote reep chocola.

De doelwitten liepen weg van de auto, en ik drukte vier keer op de knop.

Golf meldde zich. ‘Stand-by. Stand-by!’

‘Lopen ze daar weg?’

Klik, klik.

‘Gaan ze in de richting van Yellow Six?’

Ik deed niets.

Natuurlijk niet. Ze liepen weg in de richting waar ze vandaan waren gekomen, naar het begin van Main Street. Weer een vraag.

‘Gaan ze terug naar Blue Two?’ Dat was beter.

Klik klik.

‘Begrepen. Weet je meer?’

Klik, klik.

‘Begrepen. Attentie, alle stations Bravo One, Two en Echo One keren terug naar Blue Two.’

Dat was het. We kwamen in beweging.

Ik liet het drietal een eindje over het plein lopen en kwam toen overeind. Ik wist dat we hen hier niet konden arresteren. Er waren veel te veel mensen in de buurt. Voor zover wij wisten wilden onze tegenstanders de aftocht blazen en daarbij burgers neerschieten, of in gijzeling nemen. Erger nog was het wanneer ze op de kamikazetoer gingen en het explosief met afstandsbediening tot ontploffing zouden brengen.

Ik was nu buiten gehoorbereik van het oudere echtpaar. ‘Stand-by! Bravo One, Two en Echo One lopen weg. Ze zijn halverwege Blue Seven en Blue Two.’

Alles was onder controle, de anderen hoefden nog niet dichterbij te komen. Ik zou hen van het plein naar Main Street volgen.

Maar opeens kraakte de stem van Alpha uit de radio: 'Hallo, alle stations! Stoppen! Ik heb geen controle! Golf, bevestig dat!'

Ik kon hem bijna horen denken. Toen hoorden we het minder correcte antwoord van Kev: 'Wat gebeurt daar goddomme? Zeg op, wat is er aan de hand?'

De controlepost kwam weer door. 'Wacht... Wachten!' De stem klonk gespannen. Er waren stemmen op de achtergrond. 'Alle stations, hier spreekt Alpha. De politie wil nog een identificatie. Ze willen absoluut zeker zijn. Golf, bevestig dat!'

Wat wilden die idioten? Dat we keurig werden voorgesteld? Zo van: 'Hallo, mijn naam is Sean, ik plaats bommen en pleeg moorden voor de IRA. Ik reis graag, en ik ben dol op kinderen.'

We liepen gevaar dat de doelwitten over de grens naar Spanje verdwenen, als we niet snel in actie kwamen.

Alpha meldde zich weer op de radio. 'Alle stations, de ATO gaat die auto nu controleren. Delta, we moeten dat bevestigd hebben.'

Ik drukte twee keer op de knop. Er was kennelijk consternatie in de controlepost. De chef werd door de politie in het nauw gedreven en zo te horen was daar veel gekrakeel.

Ze zouden binnen enkele minuten over de grens verdwijnen. Ik was nu aan de andere kant van de straat. Ik wilde in elk geval op gelijke hoogte zijn, zodat ik hun gezichten nog een keer kon zien. Ik moest ze met zekerheid herkennen en dan in de buurt blijven. Ik meldde me via de radio. 'Dat is begrepen. En ik bevestig dat Bravo One, Bravo Two en Echo One rechts lopen, naar Red One, in de richting van Blue Six.'

Om wat tussenruimte tussen mij en de doelwitten te creëren, bukte ik me en deed alsof ik een veter van mijn trainingsschoenen vastmaakte. Terwijl ik dat deed kreeg ik een por van de 9 mm Browning in mijn ribben. De holster was in mijn spijkerbroek verborgen, zodat alleen de kolf van het wapen te zien was als ik mijn nylon windjack opzij deed. Ik droeg mijn pistool bij voorkeur aan de voorkant. Veel jongens dragen hun wapen opzij, maar daar raakte ik nooit aan gewend. Als je eenmaal een goede manier gevonden hebt, dan verander je niet meer. Je zult een keer opeens in de problemen komen en als je dan in een reflex naar je wapen

grijpt is het er niet, want het zit wat verder naar rechts. En jij bent dood.

In de Browning had ik een magazijn met twintig patronen, en dat magazijn stak een eindje uit de kolf. Ik had ook drie standaardmagazijnen met dertien patronen aan mijn riem, en ik bedacht dat wanneer 59 kogels niet voldoende waren, ik dit niet als broodwinning moest doen.

Alpha hield de radioverbinding open. Ik hoorde de spanning in zijn stem, op de achtergrond rinkelden telefoons, en er liepen mensen driftig heen en weer.

Golf meldde zich ook via de radio. ‘Laat ze barsten in die meldkamer. We moeten bij hen blijven, tot iemand eindelijk een keer een beslissing neemt. Lima en Zulu, kunnen jullie tot voor Blue Six komen?’

Zulu meldde zich, ook namens Lima, en hij was helemaal buiten adem. ‘Hier Zulu en Lima... We... we doen dat...’

‘Begrepen. Ga door, en vertel het meteen als jullie daar zijn.’

Kev wilde dat ze tot voorbij het gezondheidscentrum bij Blue Six gingen. Dan kwamen de tegenstanders hen tegemoet. Ze renden weg om de anderen voor te zijn. Zolang de tegenstanders hen niet opmerkten, kon het hen niet schelen dat er naar hen gekeken werd. We hadden nog steeds geen controle over de situatie. Wat moesten we in godsnaam doen als ze over de grens verdwenen?

Kevs stem klonk uit de radio. ‘Alpha, Golf, niet meer op je duim zuigen. We raken ze kwijt. Wat moeten we doen?’

Alpha reageerde meteen. ‘Golf, wacht even. Wacht!’

Ik hoorde weer geluiden op de achtergrond, en ook het trage bonken van mijn hartslag. Heel traag. Er viel een onnatuurlijke stilte, en toen hoorde ik op de achtergrond dat een beslissing werd genomen. Het was de stem van Simmonds, heel duidelijk, een stem die geen tegenspraak dulde, heel bedaard te midden van de verwarring. ‘Zeg tegen de leider in het veld dat hij verder kan.’

‘Alle stations! Hier Alpha. Ik heb controle. Ik heb controle. Golf, bevestig dat.’

Kev meldde zich en zei, in plaats van alleen bevestigen: ‘Nou, mooi bedankt, hoor. Alle stations: als ze bij het vliegveld komen, dan pakken we ze daar. Zo niet, dan... Zulu en Lima, hoe gaat het?’

Ze meldden zich via de radio. ‘We staan nu bij de kruising, Blue

Nine. We kunnen hier in actie komen.’ Dat was aan het einde van Main Street, bij het begin van de Smith Dorrien Avenue, de belangrijkste weg naar de Spaanse grens. De tegenstanders waren nog enkele honderden meters van de grensovergang.

Golf sprak weer. ‘Begrepen. Delta, bevestig dat.’

‘Hier Delta. Ja, dat is begrepen. Ik heb Bravo One, Bravo Two en Echo One rechts van mij. Van Blue Six naar Blue Nine. Ongeveer halverwege.’

‘Golf, begrepen. Kom in actie bij Blue Nine.’

‘Delta, begrepen. Nog steeds rechts, in de richting van Blue Nine.’

Zulu zei ook iets. ‘Begrepen, ik kan bij Blue Nine komen.’

‘Hier Delta, begrepen. Ze lopen nog steeds door.’

Ik kon bijna afnokken. Ik had mijn taak uitgevoerd, en bereidde me voor op de overdracht, toen de tegenstanders rechtsaf sloegen naar de Smith Dorrien Avenue.

Maar opeens bleven ze staan.

Shit! ‘Stoppen! Stoppen!’ zei ik. ‘Bravo One, Two en Echo One blijven staan, twintig meter voorbij Blue Nine. Nog steeds aan de rechterkant.’

Iedereen kwam dichterbij. ‘Kom op, laten we ze nu meteen grijpen!’

Plotseling liep Savage weg van de twee anderen, hij draaide zich om en liep weer in de richting van het centrum.

Ik zag Kev achter mij naderen, toen ik naar voren stormde om Savage te grijpen. Hij en ik hadden alleen aandacht voor Bravo One.

Nu moesten de anderen van het team Bravo Two en Echo One grijpen, waarbij Euan het sein zou geven. Via de radio hoorde ik dat de twee anderen door de rest van ons team gevolgd werden over de Winston Churchill Avenue. Uit de tijd dat ik als jong garnizoenssoldaat in Gibraltar gelegerd was, wist ik dat deze vierbaansweg van noord naar zuid liep, naar de grens. Aan de ene kant was een appartementencomplex, met de naam Laguna Estate. Tussen dat gebouw en de weg lag een Shell-tankstation. Kev en ik bleven Savage volgen, terug naar het centrum.

Hij sloeg linksaf en liep een steeg in. Ik wilde me juist melden via de radio, toen ik een politieszirene hoorde, gevolgd door geweervuur achter mij. Op hetzelfde moment hoorde ik Euan schreeuwen: ‘Contact! Contact!’

Er klonken meer schoten.

Wat gebeurde er in godsnaam?

Kev en ik keken elkaar aan. We renden naar de hoek en zagen Savage. Hij had de schoten ook gehoord, en keerde meteen om.

Zelfs in de verte zag ik dat hij met zijn ogen rolde, alsof hij een toeval kreeg.

Er was een vrouw tussen hem en ons. Savage keerde zich nog een keer om, en hij begon te rennen.

Kev schreeuwde: 'Staan blijven! Politie! Stop!'

Met zijn linkerhand moest hij de vrouw opzij duwen, en haar tegen een muur drukken, om haar uit de vuurlijn te houden. De vrouw viel en ze had een bloedende hoofdwond. Ze kon in elk geval niet overeind komen en een schietschijf worden.

Ze begon te schreeuwen. Kev bralde dreigend naar Savage, en iedereen in de omgeving begon te gillen. Het werd een zootijtje.

Kev tastte onder zijn windjack om bij de holster te komen. We doen altijd iets zwaars in een jaszak, bijvoorbeeld een vol magazijn, zodat het jack gemakkelijk opzij blijft.

Maar ik keek niet echt naar Kev, ik lette op Savage. Ik zag dat zijn rechterhand naar de rechterkant van zijn jas bewoog. Het werd tijd voor actie. Savage mocht dat ontstekingsmechanisme niet in werking zetten.

Kev trok zijn pistool, richtte en haalde de trekker over.

Niets.

'Shit! Wel godallemachtig! Dat kutding hapert!'

Terwijl hij probeerde het wapen weer gebruiksklaar te krijgen, liet hij zich op een knie zakken om minder kwetsbaar te zijn.

Op dat moment gaat alles in slowmotion en je kunt ook niet echt horen wat er gebeurt. Het lijkt wel of je oordopjes in hebt.

Savage en ik stonden oog in oog. Hij wist wat ik zou doen: hij had dat kunnen voorkomen, door zijn handen omhoog te steken.

Mijn jack leek dichtgeritst, maar de sluiting bestaat alleen uit klittenband, zodat ik razendsnel mijn pistool kan trekken.

De enige manier om een vuurwapen snel te trekken en ermee te vuren, is de hele beweging in stukken op te delen. Fase één: ik bleef naar het doelwit kijken. Met mijn linkerhand greep ik de voorkant van mijn jack en rukte uit alle macht. Het klittenband raakte los. Op hetzelfde moment trok ik mijn buik in, zodat ik het

pistool gemakkelijker kon pakken. Je krijgt maar één kans.

We hadden nog steeds oogcontact. Savage schreeuwde iets, maar ik hoorde het niet. Er werd te veel geroepen, overal op straat, en mijn oren leken afgedempt.

Fase twee, ik sloot mijn vingers om de kolf van het pistool. Als ik dat fout deed, zou ik niet goed kunnen richten, het doelwit niet raken en zelf sterven. Mijn wijsvinger was parallel aan de loop. Ik wilde de trekker niet te snel overhalen, en mezelf misschien wel doodschieten. Savage keek nog steeds naar mij, en hij schreeuwde weer.

De hand van Savage was bijna op de plek waar hij een wapen of het ontstekingsmechanisme had verborgen. Het maakte niet uit welk van de twee: het moest verhinderd worden.

Fase drie: ik richtte het wapen, en in dezelfde beweging verschoof ik de veiligheidspal met mijn duim.

Onze ogen bleven op elkaar gericht. Ik zag dat Savage besepte dat hij verloren had. Zijn lippen krulden even. Hij wist dat hij zou sterven.

Zodra ik mijn pistool in de aanslag had, hield ik de loop evenwijdig aan de grond. Geen tijd om mijn armen uit te strekken en een stabiele positie om te vuren aan te nemen.

Fase vier: mijn linkerhand trok mijn jack verder opzij, en het pistool was net onder mijn gordel. Ik hoefde niet te kijken, want ik wist dat het wapen er was en waar het op gericht werd. Ik hield mijn blik strak gericht op mijn doelwit, en hij bleef even strak naar mij kijken. Ik haalde de trekker over.

De weerslag van het wapen bracht alles weer tot de werkelijkheid terug. De eerste kogel trof hem, ik wist niet waar, en dat hoefde ik ook niet te weten. Zijn ogen zeiden alles wat ik wilde weten.

Ik bleef vuren. Er bestaat niet zoiets als overkill. Als hij zich kon bewegen, dan kon hij ook die bom tot ontploffing brengen. Als ik een heel magazijn moest leegschieten om die dreiging af te wenden, dan deed ik dat zeker. Toen Savage op de grond viel, zag ik zijn handen niet meer. Hij rolde zich op tot een bal, greep naar zijn buik, wat een natuurlijke reactie was omdat hij daar geraakt was. Ik liep naar voren, en vuurde twee keer gericht op zijn hoofd. Nu was hij geen bedreiging meer.

Kev kwam aanrennen, en hij doorzocht meteen de zakken van Savage's jas.

‘Is er niet,’ meldde hij. ‘Hij heeft geen wapen, en ook geen ontstekingsmechanisme.’

Ik keek naar Kev, terwijl hij bloed van zijn handen afveegde aan Savage’s spijkerbroek.

‘Een van de anderen moet het bij zich hebben,’ zei hij. ‘Ik heb niet gehoord dat die auto geëxplodeerd is. Jij wel?’

In alle verwarring en de herrie wist ik het niet. Het was ook niet belangrijk op dat moment. ‘Nee, ik geloof het niet.’

Ik stond naast hen. Kev Browns moeder kwam uit het zuiden van Spanje, en hij leek zelf ook een Spanjaard: gitzwart haar, aan de lange kant, en heel erg blauwe ogen. Volgens zijn vrouw kon hij zo doorgaan voor Mel Gibson, wat Kev met zijn zevenenveertig jaar wel een compliment vond. Zijn gezicht sprak op dat moment boekdelen: hij wist dat hij me dankbaar moest zijn. Ik wilde zeggen: ‘Ach, laat maar, zulke dingen gebeuren.’ Maar het leek daar niet het geschikte moment voor. In plaats daarvan zei ik: ‘Godallemachtig, Brown, wat had je anders verwacht, jij met een strontkleur als naam?’

Terwijl ik dat zei verschoven we allebei de veiligheidspal, en Kev en ik ruilden onze wapens.

‘Gelukkig heb ik niets met een onderzoek te maken,’ zei ik. Kev grijnsde en pakte de radio om een situatierapport door te geven. Hem kon weinig gebeuren, maar Euan en ik moesten weg zijn voordat de politie arriveerde.

Ik stak zijn vuurwapen in mijn spijkerbroek en begon weg te lopen. Euan en ik waren hier als undercover uitgeleend door het Regiment, om samen te werken met 14 Intelligence Group, ook bekend als Det. Die dienst mag alleen in Noord-Ierland opereren. Het was de leden van het team verboden ergens anders te werken.

Andy McNab

Crisis Four

A.W. Bruna Fictie

Oktober 1995

Maandag 16 oktober 1995

De Syriërs laten er geen gras over groeien als ze denken dat je hun luchtruim infiltreert. Binnen enkele minuten nadat je hun grens gepasseerd bent, wordt je vliegtuig begroet door een interceptiemacht van drie gevechtsvliegtuigen die zó dicht bij je vliegen dat je naar de piloten kunt zwaaien. Ze zwaaien niet terug; ze komen zo dichtbij om je goed te kunnen bekijken en als ze niet aanstaat wat ze zien, halen ze je neer met hun luchtraketten.

Dat gaat natuurlijk niet op als er een burgervliegtuig op hun radarschermen verschijnt. Dat was ook de reden dat ons team voor deze speciale methode van infiltratie had gekozen. Als Damascus ook maar het geringste idee had gehad wat er stond te gebeuren aan boord van de British Airways-vlucht van Delhi naar Londen, zouden hun gevechtsvliegtuigen zijn opgestegen zodra de Boeing 747 het Saoedi-Arabische luchtruim had verlaten.

Ik draaide en kronkelde op zoek naar een wat comfortabeler houding en was jaloers op al die mensen boven me, achter de piloot, die waarschijnlijk aan hun vijfde gin-tonic zaten, hun tweede film bekeken en zich voor de derde keer lieten opscheppen van de boeuf en croûte.

Reg 1 zat voor me. Hij was één meter zesentachtig, met de bouw van een bakstenen poepdoos, en hij had het waarschijnlijk nog een stuk moeilijker in onze verkrampte positie dan ik.

Zijn krullerige zwarte haar, aan de slapen al wat grijs, danste voor mijn gezicht. Hij was net als ik - voor ik er in '93 uitstapte - aangewezen om klussen voor de inlichtingendiensten te doen, inclusief het soort klussen waar het Amerikaanse congres nooit toestemming voor zou geven. Ik had, toen ik nog bij het Regiment zat, vergelijkbare klussen gedaan, maar dit was de eerste sinds ik een 'κ' was. Gezien de tegenstand die we konden verwachten, zou het niemand van ons verbazen als het ook de laatste zou zijn.

Ik keek naar Sarah, die rechts van mij in het halfduister lag. Ze had haar ogen gesloten, maar zelfs in het vage licht kon ik zien dat ze er niet op haar gelukkigst uitzag. Misschien hield ze gewoon niet van vliegen zonder de bijbehorende champagne en slippers.

Het was alweer een tijdje geleden dat ik haar voor het laatst had gezien en het enige wat er aan haar veranderd was, was haar haar. Het was nog steeds heel steil, bijna Aziatisch, hoewel het eerder donkerbruin dan zwart was. Het was altijd kortgeknipt geweest, maar ze had zich op deze operatie voorbereid door er een soort stekeltjeskapsel van te maken. Ze had krachtige gelaatstrekken, met grote, bruine ogen boven hoge jukbeenderen en een neus die net iets te groot was. Om haar mond lag altijd een serieuze trek. Sarah zou op haar oude dag geen last hebben van lachrimpels. Als ze het meende, was haar glimlach warm en vriendelijk, maar vaker leek het of haar gezicht een glimlach nabootste. En toch, net als je dat dacht, vond ze ineens iets heel raars amusant en dan trilde haar neus en vertrok haar hele gezicht in een stralende, bijna kinderlijke grijns. Op dergelijke momenten zag ze er nog mooier uit dan ze normaal al was, misschien zelfs wel te mooi. Dat was soms een risico in ons soort werk aangezien mannen altijd twee keer keken, maar nu, op vijfendertigjarige leeftijd, had ze geleerd haar uiterlijk in haar voordeel te gebruiken. Het maakte haar tot een nog groter kreng dan de meeste mensen al dachten dat ze was.

Het had geen zin, op mijn gemak zou ik hier nooit zitten.

We waren nu al bijna vijftien uur aan boord van het vliegtuig en mijn lichaam begon pijn te doen. Ik draaide me op mijn linkerzij. Misschien dat dat beter ging. Reg 2 kon ik niet zien, maar ik wist dat hij ergens links van me in het duister lag. Hij was makkelijk te onderscheiden van Reg 1, want hij was zo ongeveer dertig centimeter kleiner en had een bos haar die veel weg had van een kluwen donkerblonde wol. Het enige dat ik van hen wist, behalve hun zapnummers, was dat ze net als ik binnen de afgelopen drie weken waren besneden en dat hun ondergoed net als het mijne uit Tel Aviv kwam. En meer wilde ik ook niet van ze weten, of van Reg 3 tot en met 6 die al in het land waren en op ons wachtten - ook al was een van hen, Glen, een oude vriend van me.

Ik lag weer met mijn gezicht naar Sarah. Ze wreef met haar vuisten in haar ogen, als een slaperig kind. Ik probeerde wat te dutten; dertig minuten later maakte ik mezelf nog steeds wijs dat ik sliep toen ik een schop tegen mijn kuiten kreeg. Het was Sarah.

Ik ging rechtop in mijn slaapzak zitten en tuurde in het halfduister. Drie laadmeesters, *loadies*, scharrelden rond met schijnwerpers op hun hoofd, die een vaag rood licht verspreidden teneinde ons nachtzicht niet te verpesten. Bij ieder van hen liep een soort navelstreng vanaf hun gezichtsmaskers omlaag en hun handen bewogen instinctief om zich ervan te verzekeren dat die niet werd losgerukt van de zuurstoftoevoer van het vliegtuig.

Ik ritste de slaapzak open en voelde zelfs door mijn all-weatherpak heen de ijzige kou in het niet onder druk staande laadruim van de 747. Geen van de passagiers of bemanningsleden zou weten dat er hier, in de buik van het vliegtuig, ook nog mensen zaten. En onze namen stonden ook nergens op de vluchtlijsten.

Ik vouwde de slaapzak dubbel en liet de 'persoonlijke zakken' die ik in de loop van de nacht gevuld had, zitten. Het waren plastic zakken met een slangetje eraan waarin je naar harten-

lust kon piesen. Ik vroeg me af hoe Sarah dat had opgelost. Het was voor mij al een ramp geweest, want mijn penis was nog behoorlijk gevoelig, maar voor een vrouwelijk bemanningslid op een lange vlucht moest het helemaal moeilijk zijn met zo'n ding dat speciaal voor mannen ontworpen was. Ik prentte mezelf in dat ik het haar een keer moest vragen. Tenminste, als we dit overleefden en we daarna nog met elkaar door dezelfde deur konden.

Ik kon nooit onthouden wat stuurboord en bakboord was; het enige dat ik wist, was dat als je van voorin het vliegtuig naar achteren keek, wij in de kleine ruimte achterin zaten en dat de deur zich aan de linkerkant bevond. Ik omklemde mijn zuurstoffles toen een loadie er overheen stapte en zette mijn masker recht toen zijn been erachter bleef haken en het enigszins van mijn gezicht gleet. De binnenkant voelde plotseling nat, klam en koud aan.

Ik pakte mijn Car 15, een versie van de M16 Armalite 5,56mm met een telescoopvizier en een kortere loop, spande hem en zette de veiligheidspal om. Aan de Car was bij wijze van draagriem een stuk groen parakoord bevestigd. Ik hing het over mijn rechterschouder zodat de loop naar beneden wees en het geweer achter mijn rug hing. De parachute zou daar weer overheen gehangen worden.

Ik duwde mijn hand onder het all-weatherpak om mijn Beretta 9mm te pakken, die in een holster tegen mijn rechterdij zat. Ik spande dat wapen ook en trok de slede enkele millimeters terug om de kamer te controleren. Toen ik het wapen zó draaide dat het de rode gloed van een van de loadies opving, zag ik de glinstering van een keurig geladen kogel, klaar om afgevuurd te worden.

Dit was mijn eerste 'valse vlag'-klus. Ik deed me voor als een lid van de Israëliëse speciale strijdkrachten en terwijl ik mijn beenriemen wat verstellde, bedacht ik dat ik graag wat meer tijd had gehad om van die besnijdenis te herstellen. Het genas allemaal niet zo snel als ons was voorgehouden. Ik keek om me

heen terwijl we onze uitrusting aantrokken en hoopte dat de anderen minstens zoveel pijn hadden.

We stonden op het punt een 'lift' uit te voeren om erachter te komen wat de nieuwe boeman van het Westen, Osama Bin Laden, een tot terrorist bekeerde Saoedi-Arabisch multimiljonair, hier in Syrië bekookte. Satellietfoto's hadden grondverzet en verplaatsing van zwaar materieel aangetoond vanaf Bin Ladens bouwbedrijf vlakbij de bron van de rivier de Jordaan. Stroomafwaarts lag Israël en als hun belangrijkste watertoevoer op het punt stond ingedamd of omgeleid te worden, of op een andere manier beïnvloed, moest het Westen dat weten. Ze vreesden een herhaling van de oorlog van 1967, en met Bin Laden in de buurt kon je van alles verwachten. Hij was niet voor niets door Clinton als Amerika's staatsvijand nummer 1 betiteld.

Onze taak was het om Osama's rechterhand - bij ons vanwege de operationele veiligheid slechts bekend als de 'Bron' - een, zij het onvrijwillige, lift te geven. Zijn privéjet was gesignaleerd op een nabijgelegen vliegveld. De vs moesten gewoon weten wat er in Syrië aan de hand was en, mogelijk nog belangrijker, zien uit te vinden hoe ze Osama in handen konden krijgen. Zoals de knaap van de briefing had gezegd: 'Bin Laden vertegenwoordigt een volkomen nieuw fenomeen: terrorisme niet gesteund door een bepaalde staat, maar door een extreem rijke en religieus gemotiveerde leider met een intense haat jegens het Westen - Amerika in het bijzonder - en jegens Israël en de seculiere Arabische wereld. Hij moet tegengehouden worden.'

Toen we eenmaal gereed waren en gecontroleerd door de loadies, was het gewoon een kwestie van jezelf staande houden en afwachten. De komende paar minuten kon je alleen maar dagdromen of doodsbang worden. Ieder van ons had zich in zijn of haar eigen kleine wereldje teruggetrokken. Vóór een operatie is de een bang, de ander opgewonden. Af en toe zag ik de rode gloed van de zaklampen weerspiegeld in de ogen van de anderen; ze staarden naar hun laarzen of naar een ander

vast punt. Misschien dachten ze aan hun vrouw, hun vriendin, hun kinderen, of wat ze hierna zouden gaan doen, of misschien vroegen ze zich wel af wat ze hier verdomme te zoeken hadden.

Ikzelf wist eigenlijk niet goed wat ik moest denken. Ik had me al nooit erg druk kunnen maken over de gedachte dat ik zou sterven en nooit meer iemand zou zien. Zelfs mijn vrouw niet, toen ik nog getrouwd was. Ik voelde me altijd een gokker die niets te verliezen had. De meeste mensen die gokken doen dat met de dingen die belangrijk voor ze zijn; ik gokte in de wetenschap dat als ik zou verliezen, er verder eigenlijk niets verloren was.

Ik keek hoe de gloeiende redheads, loadies met rode hoofdlampen op hun hoofd, onze uitrusting in de grote, aluminium Lacon-kisten pakten. Als we er eenmaal uitgegooid waren en de deur weer dicht was, zouden ze alle aanwijzingen dat wij hier geweest waren in de kisten stoppen en vervolgens geduldig wachten tot ze in Londen waren, waar anderen zich erover zouden ontfermen.

Twee van de loadies deden nog een keer de ronde met hun zaklampen om er zeker van te zijn dat er niets los rondslingerde, omdat dat naar buiten gezogen zou worden zodra de deur open zou gaan. Deze klus mocht door niets in gevaar worden gebracht.

We kregen de opdracht onze eigen zuurstoffles open te draaien, ons los te koppelen van de zuurstofvoorziening van het vliegtuig en gereed te gaan staan. Sarah stond voor Reg 1, die als tandem met haar zou springen. Ze wist me altijd weer te verbazen. Ze behoorde tot de IG (Inlichtingen Groep), het hoogste van het hoogste in de pikorde van de Geheime Dienst. Het waren mensen die hun tijd grotendeels doorbrachten op ambassades, zich voordoend als diplomaten. Hun leven moest wel een onafzienbare stroom van recepties en cocktailuurtjes zijn, waar ze hun inlichtingen probeerden te vergaren. Ze renden niet rond met een wapen in de aanslag. Maar het moest gezegd worden: Sarah wilde altijd per se een klus zelf afmaken.

Ze had een masker voor en een veiligheidsbril op en ze zag eruit alsof ze dit al honderden keren had gedaan. Dat was niet zo; haar allereerste sprong was drie weken geleden geweest, maar ze nam haar werk zó serieus dat ze waarschijnlijk tien boeken over de vrije val gelezen had en meer feiten en cijfers kende dan wij allemaal bij elkaar.

Ze draaide zich om, op zoek naar mij. We keken elkaar aan en ik knikte haar bemoedigend toe. Het was tenslotte een deel van mijn taak om op haar te letten.

De loadie gebaarde dat we naar de deur moesten. Onze rugzakken, die elk zo'n twintig kilo uitrusting bevatten, hingen aan ons tuig en tegen de achterkant van onze benen. We waggelden als een stelletje ganzen naar voren en verplaatsten ons gewicht steeds van de ene op de andere voet. Gelukkig hadden we de rugzakken niet helemaal vol hoeven stoppen. Als alles volgens plan verliep, zouden we slechts enkele uren op de grond zijn.

Er was een pauze van vijf seconden omdat de loadie via zijn microfoon met de navigator van het passagierstoestel sprak. Daarna knikte hij en kwam in actie. De deur was ongeveer half zo groot als de gemiddelde garagedeur. Hij klapte alle hendels omlaag, draaide ze tegen de klok in en trok ze toen naar zich toe. Ondanks mijn helm hoorde ik de enorme luchtstroom en toen sloeg een storm tegen mijn pak. Waar daarnet de deur had gezeten, was nu een groot, zwart gat. De labels op de bagage in het ruim flapperden wild heen en weer. De ijskoude wind geselde de gedeelten van mijn gezicht die niet door het masker werden beschermd. Ik deed mijn bril voor mijn ogen en klampte me vechtend tegen de stormwind vast aan het vliegtuigframe.

Tien kilometer onder ons lag Syrië - vijandig gebied. We controleerden alles nog een laatste maal. Ik wilde deze sprong achter de rug hebben, de klus klaren en morgenochtend voor het ontbijt terug op Cyprus zijn.

We stonden dicht op elkaar gepakt bij de uitgang. Het gebrul van de wind en de straalmotoren was zó oorverdovend dat ik

nauwelijks kon denken. Eindelijk hield de loadie een rood licht op. We gaven een gezamenlijke brul: 'Rood! Rood!' Ik weet niet waarom, want niemand die het hoorde; het was gewoon iets dat we altijd deden.

Het licht van de loadie sprong op groen en hij schreeuwde: 'Groen!'

Hij deed een stap naar achteren en we riepen naar onszelf: 'Plaats!'

We bewogen ons lichaam naar voren en probeerden boven het gebrul uit te roepen: 'Klaar!'

Toen wiegden we terug. 'Af!'

Achter elkaar aan verdwenen we naar buiten, vier mensen aan drie parachutes die tollend omlaag vielen naar Syrië. Ik was de laatste en kreeg een zet van de loadie om ervoor te zorgen dat er niet te veel ruimte tussen ons zou zijn.

Je kunt tegenwoordig een vrije val maken van grote hoogte en kilometers van het doel verwijderd en dan toch met uiterste precisie neerkomen. Je opent daartoe al op relatief grote hoogte de parachute. Het is een techniek die vraagt om kleding voor extreme weersomstandigheden en zuurstoftoevoer, want je moet temperaturen overleven van min veertig, en dat op een afdaling waarbij je zo'n tachtig kilometer overbrugt en bijna twee uur in de lucht bent. Deze manier heeft grotendeels de oude techniek vervangen (de parachute pas laag openen), om de eenvoudige reden dat je, in plaats van met duizelingwekkende vaart op de aarde af te schieten, met nauwelijks een idee van waar je zult landen of waar de rest van het team is als je eenmaal aan de grond bent, op je gemak op je doel af zeilt, zittend in een comfortabel tuig. Tenzij natuurlijk onlangs een man in een witte jas een stukje van je lul heeft afgeknipt.

Ik voelde hoe ik werd meegenomen door de jetstream. Als het vliegtuig met achthonderd kilometer per uur over je heen raast, denk je al gauw dat je tegen de staart aan zult slaan, maar je valt gewoon naar beneden en raakt hem nooit.

Toen ik eenmaal uit het kielzog van de straalmotoren was,

werd het tijd om me te oriënteren. Ik kon door de wind en het feit dat ik de lichtjes van het vliegtuig zo'n honderd meter boven me zag knipperen afleiden dat ik ondersteboven hing. Ik spreidde mijn armen en benen en maakte mijn rug hol, zodat ik in een wat stabielere positie kwam.

Ik keek om me heen - je hoofd bewegen tijdens de vrije val is zo ongeveer het enige dat je stabiliteit niet beïnvloedt - en probeerde te zien waar de anderen waren. Ik kon net een gestalte rechts van mij ontwaren; ik wist niet wie het was, maar dat deed er ook niet toe. Toen ik omhoog keek, zag ik de staartlichten van de 747 een heel eind boven ons verdwijnen en beneden op de grond was helemaal niets - ik zag geen enkel licht.

Het enige dat ik hoorde, was de lucht die langs me heen stroomde; het was net zoiets als wanneer je je hoofd uit het raam van een auto stak die honderdvijftig per uur reed. Wat ik nu moest doen, was stabiel blijven en wachten op het moment dat het AOM (het automatische openingsmechanisme) zijn werk deed. Je gaat ervan uit dat het werkt, maar houdt je toch gereed om zelf te trekken, gewoon voor het geval dat. Ik dacht: krijg de klere maar. Ik wist wat mijn trekhoogte was: 30.000 voet, een vrije val van 8000 voet. Ik bewoog mijn linkerhand naar boven, tot vlak boven mijn hoofd, en mijn rechterhand naar omlaag, naar het trekkoord. In al je bewegingen moet symmetrie zitten. Als je in een vrije val zit en slechts één hand beweegt, krijgt die een enorme weerstand en ga je tuimelen.

Ik kon de naald op de hoogtemeter rond mijn pols zien. Ik was de 34.000 voet gepasseerd. In plaats van te wachten tot ik de ruk van het AOM aan de pen voelde, bleef ik op de hoogtemeter kijken en, op 30.000 voet, trok ik aan de hendel en duwde mijn handen tot boven mijn hoofd, zodat ik weggleed. Zo zou de lucht in de droge parachute slaan en de hoofdparachute naar buiten brengen. Ik voelde hem bewegen en me zachtjes heen en weer wiegen. En toen, béng - het is net of je tegen een stenen muur aanknalt. Je voelt je als zo'n stripfiguur die net door een rots verpletterd is.

Ik maakte me nog steeds niet echt druk om de positie van de anderen; ik moest eerst zien te zorgen dat bij mij zelf alles in orde was. Ik hoorde een andere parachute openklappen en wist dat hij vlakbij zat. Ik keek omhoog om me ervan te verzekeren dat ik een scherm boven mijn hoofd had en geen grote zak wasgoed. De middelste drie of vier cellen van de grote matras zaten vol lucht. Ik pakte de remlijnen, de twee hendels die aan weerszijden van het scherm aan een parakoord zaten, trok ze los uit het klittenband dat ze in positie hield, en begon te trekken. Er zitten zeven cellen in het scherm; door te pompen vul je de buitenste cellen sneller met lucht.

Ik begon nu om me heen te kijken om te zien hoe mijn positie ten opzichte van de anderen was. Jezus, wat deed mijn pik zeer! De beengordels waren langs mijn dijbeen omhoog gekropen en het leek wel of iemand mijn lul met een combinatietang bewerkte.

Boven me zag ik Sarah en Reg 1. Kennelijk waren de buitenste cellen bij mij nogal langzaam opengegaan, want ze hoorden eigenlijk onder me te zitten. Ze spiraalden nu langs me heen terwijl Reg 1 met zijn rechterhand aan de remlijn trok om zijn correcte positie in de groep in te nemen. Sarah hing er als een klein kind bij terwijl hij zijn plaats tussen mij en Reg 2 innam, die ergens onder me zat.

Als laatste man in de formatie was het voor mij een fluitje van een cent. Zolang ik maar vlak boven het scherm onder me bleef en net de achterkant ervan aanraakte, zou ik de anderen niet kwijtraken, tenzij Reg 1 en Sarah het spoor bijster raakten. Reg 1 zou hetzelfde doen bij Reg 2, die de onderste man was; hij moest het navigeerwerk doen en wij controleerden alleen maar. En als het echt uit de klauwen dreigde te lopen, konden we, als we eenmaal van de zuurstof af waren, naar elkaar schreeuwen.

Reg 2 zou de display van zijn sat nav (navigatiesysteem via de satelliet) in de gaten houden. Hij hoefde alleen maar te zorgen dat het streepje midden in de display bleef staan. Wat was

de techniek toch mooi. We daalden met ongeveer vijfendertig knopen; het scherm geeft je twintig knopen en we hadden de wind mee, hetgeen vijftien knopen extra betekende.

Ik controleerde mijn hoogte: iets meer dan 28.000. Prima. Controleerde de sat nav: prima. En dat was het wel. Alles wat gedaan moest worden, was gedaan: de zuurstof werkte en we waren in formatie. Tijd om het me wat gemakkelijker te maken. Ik pakte de lijnen die het scherm verbonden met het tuig, trok mezelf op en wriemelde net zolang met mijn benen tot het tuig halverwege mijn dijen zat.

De volgende dertig minuten gleden we kalmpjes omlaag en controleerden af en toe het tuig, de hoogte en de sat nav. Ik begon nu ook lichtjes te zien. Stadjes en dorpen met straatverlichting die tot ongeveer een kilometer buiten de bebouwde kom de uitvalswegen volgde, waarna er alleen nog maar duisternis was, onderbroken door autolampen die aangaven waar een weg liep.

Ik keek op mijn hoogtemeter. Ik zat op ongeveer 16.200 voet. Ik dacht: nog een paar minuten en dan doe ik mijn zuurstofmasker af. Dat stomme ding zat me alleen maar in de weg. Als ik me duizelig voelde worden, zou ik het masker gewoon weer opzetten en een paar keer diep ademhalen. Ik zat inmiddels onder de 16.000. Mijn mond zat vol speeksel en het masker voelde klam aan. Ik pakte met mijn rechterhand de klem en trok hem los. Het ding viel gewoon omlaag en bungelde nu langs de linkerkant van mijn gezicht.

Ik voelde de kou rond mijn mond waar al het vocht van mijn masker had gezeten. Het bevroor bijna, maar het voelde heerlijk aan; ik kon mijn mond bewegen en kauwbewegingen maken.

Na ongeveer tien minuten controleerde ik opnieuw mijn hoogtemeter: 6500 voet, tijd om aan het werk te gaan. Ik zette mijn infraroodbril op, die aan een parakoord rond mijn nek hing, en ging op zoek naar het geknipper van een IR Firefly (infrarood detectiesysteem). Het was hetzelfde knipperlicht dat je

wel op hoge gebouwen ziet, om vliegtuigen te waarschuwen, maar in dit geval was het een klein handmatig geval dat een korte, heldere lichtflits uitstraalde door een IR-filter. Niemand anders dan wij kon het zien, of natuurlijk iemand die ook zo'n bril had. Ik bleef in het duister turen. Het moest simpel op te pikken zijn. Beng; daar was het, schuin rechts van me.

We begonnen nu aan de nadering. Ik concentreerde me op het mezelf in positie houden vlak boven en achter het scherm van Reg 1, dat groter was dan het mijne omdat hij extra gewicht had in de vorm van Sarah. Ik hoorde hem onder me; hij klonk als een onderwijzer op een lagere school. 'Goed, we kunnen nu elk ogenblik landen. Houd je benen gebogen en onder je heupen. Zijn je benen gebogen?'

Ze had het kennelijk bevestigd. Ik trok de bril van mijn gezicht en liet hem bungelen.

'Oké, handen omhoog.' Ik zag al voor me hoe ze haar handen omhoog bracht en Reg 1 bij zijn polsen pakte, bij de remkoorden, om die uit de weg te houden zodat ze zich bij een slechte landing niet zou verwonden.

Ik zag nog steeds geen grond - het was veel te donker - maar ik hoorde: Stand by, stand by. Landing komt... landing... landing..'

Toen volgde het geluid van zijn rugzak die tegen de grond sloeg en zijn bevel tot Sarah: 'Nu!'

Zijn valscherf begon, terwijl ik over hem heen zeilde, in te zakken. Mijn eigen rugzak bungelde aan de riemen aan mijn voeten; ik schopte hem los en hij viel binnen de drie-meterlijn op de grond. Zodra ik hem de grond hoorde raken, begon ik ook te remmen. Ik raakte de grond, rende drie, vier stappen mee, draaide me toen snel om en trok aan mijn lijnen om het scherm in te laten zakken.

Achter me dook iemand op. Regs 3 tot en met 6 waren al vijf dagen aan de grond en bemanden de DZ (dropzone). Joost mocht weten hoe ze het land binnen waren gekomen; mij interesseerde het niet.

‘Alles oké, maat?’ Ik herkende de stem. Glen, de enige wiens naam ik kende, was de grondcommandant. Hij zag eruit alsof je de staalharde Clint Eastwood zou horen als hij zijn mond opendeed, maar in werkelijkheid bracht hij een zacht, beschaafd stemgeluid voort.

‘Ja. Prima, maat, prima.’

‘Trek maar zo snel mogelijk die troep uit.’

Binnen enkele minuten waren onze tuigen, pakken en zuurstofapparatuur weggeborgen in grote boxen en zaten we in twee Toyota Previa's, waarvan de chauffeurs infraroodbrillen op hadden. We reden bonkend over de woestijngrond in de richting van een industrieterrein vlak bij een stad, op nog geen anderhalve kilometer van de Golan-hoogvlakte en de grens met Israël. We hadden allemaal dezelfde kleding aan: groene overalls met daaronder burgerkleding, die onderdeel uitmaakte van het ontsnappingsplan, plus koppelriemen en schoeisel naar eigen keuze. Het mijne bestond uit een paar Nikes, waarvan was gebleken dat je die in elke winkelstraat in Tel Aviv kon kopen.

Glen en ik kenden elkaar al heel lang. We hadden samen begin jaren tachtig Selectie gedaan en hadden elkaar later beter leren kennen toen we beiden dezelfde vrouw probeerden te versieren - die nu zijn echtgenote was, trouwens. Hij was even oud als ik - achter in de dertig - had een getaand, mediterraan uiterlijk en een paar moedervlekken op zijn gezicht waaruit haar groeide en hij zag er altijd uit of hij zich nog moest scheren. Met zijn eeuwige glimlach was hij de goeigheid zelve - hij hield van zijn vrouw en twee kinderen, van zijn baan en waarschijnlijk zelfs van zijn auto en de kat. De afgelopen vijf dagen hadden ze zich voorbereid en een explosieve lading geplaatst in een elektriciteitscentrale. Daarmee zou de stad in het donker zitten als wij op ons doel afgingen en ik wist dat Glen elke minuut van de klus had genoten.

‘We zijn op de droppingplek.’

Als we vanaf nu iets wilden zeggen, moest het op fluisterton

zijn. Terwijl we uit de voertuigen klauterden, gebaarde ik naar Sarah dat we uit de weg moesten blijven. We kropen onder een van de knoestige bomen waaruit deze olijfboomgaard bestond, waarbij de sterren ons net voldoende licht verschaften om dat zonder gestruikeld te doen. Dat was ook wat me het meeste aantrok in het Midden-Oosten: de sterren. Het leek wel of je er het hele universum kon zien, en zo helder ook.

De Regs deden hun rugzakken weer om en controleerden of alles in orde was. Verderop zagen we de gloed van de stad. De nachtelijke lucht was koud na de warmte van de auto en ik stond te trappelen om te vertrekken.

De chauffeur kwam op ons af met een klein magnetisch doosje. ‘De sleutels,’ zei hij. ‘Van beide voertuigen; in de achterste wielkast aan deze kant.’

Ik keek even naar Sarah en we knikten allebei. Zij had een kleinere rugzak dan ik, met daarin haar traumakit, met whisky en alles wat ze verder nog nodig mocht hebben. Als de spullen voor de patrouille eenmaal waren gepakt, moest je verder zelf weten wat je nog meenam.

Glen kwam met een vrolijk ‘Alles oké?’ op ons af, alsof hij Sarah een hart onder de riem wilde steken.

Ze keek hem onverstoorbaar aan en zei: ‘Zullen we maar gewoon vertrekken?’

Hij zweeg even om de klank van haar antwoord te laten bezinken. Hij vond het niet leuk. ‘Oké, we gaan.’ Hij wees op haar. ‘Jij achter mij. Nick achter haar, oké?’

Ik zag hoe schimmige gestalten zich op het pad door de boomgaard opstelden. Mijn enige taak was om haar te beschermen; we hadden Glen daar niet over ingelicht, maar als het op een ramp uit zou draaien, zouden wij tweeën er onmiddellijk vandoor gaan. We zouden hen gewoon in hun sop gaar laten koken. Terwijl we aansloten in de rij dacht ik na over de keren dat ik zelf klussen had uitgevoerd toen ik nog in het Regiment zat, me er niet van bewust dat niemand zich echt om me bekommerde.

Andy McNab

De huurling

**Zwarte Beertjes
Utrecht**

1

Helsinki, Finland – maandag, 6 december 1999

De Russen waren serieuze spelers. Als de zaken niet volgens plan verliepen, zei Sergei, had ik geluk als ik in de hotellobby werd doodgeschoten. Als ze me gevangennamen, zou op een verafgelegen stuk braakliggend land mijn buik worden opengesneden. Ze zouden mijn ingewanden naar buiten trekken zodat die als een emmer verse paling over mijn borst zouden krioelen gedurende het halve uur dat ik nodig had om dood te gaan. Dat gebeurt er, had hij verklaard, als je spelletjes speelt met de top van de ROC (de georganiseerde misdaad in Rusland). Maar ik had geen keuze; ik had het geld vreselijk dringend nodig.

‘Hoe heet het ook alweer, Sergei?’ Ik deed alsof mijn buik openlag. Zonder zijn blik af te wenden, glimlachte hij eventjes triest, en mompelde: ‘Vikingwraak.’

Het was bijna 19.00 uur en het was al drieënhalf uur donker. De temperatuur was de hele dag ruim onder het vriespunt geweest; het had een poosje gesneeuwd, maar er lag nog steeds veel naar de wegkanten geploegde rotzooi.

We hadden het grootste deel van het afgelopen uur stilgezeten. Totdat ik zojuist iets had gezegd was onze ademhaling het enige teken van leven geweest. We stonden een paar straten achter het Intercontinental hotel geparkeerd, in de schaduw tussen twee straatlantaarns, in een vieze zwarte Nissan 4x4. De achterbank lag plat om het binden van het slachtoffer te vergemakkelijken, met mij er als een worstelaar bij om hem op zijn plek te houden. De 4x4 was steriel: geen vingerafdrukken en helemaal leeg op de dwangbuis achterin na. Onze man moest levend over de grens worden bezorgd en een paar liter Ringers Solution zouden van pas kunnen komen als deze klus in een bloedbad veranderde. Op dit moment had het er alle schijn van. Ik zat te hopen dat ik het infuus niet nodig zou hebben.

Ik had me jaren eerder aangewend om vooraf te canuleren, waardoor

ik sneller vloeistoffen uit schotwonden kon vervangen, en vandaag was er net de dag voor. Ik had uit Engeland een katheter meegenomen en die had ik al ingebracht in een bloedvat in mijn linker onderarm, gefixeerd met tape en beschermd door Tubigrip. Er zat anti-coagulant in de naald en kamer om het bloed dat erin liep niet te laten stollen. Ringers Solution is bij bloedverlies minder goed dan plasma – het is alleen een zoutoplossing – maar ik wilde niets op basis van plasma. Russische kwaliteitscontrole was een innerlijke tegenstrijdigheid, en ik wilde geld mee naar huis nemen, geen hiv. Ik had in Afrika genoeg tijd besteed aan het niet-behandelen van schotwonden uit angst voor infectie, en ik was niet van plan dat nu wel te laten gebeuren.

We keken uit op Mannerheimintie, tweehonderd meter heuvelafwaarts. De boulevard was de hoofdroute naar het centrum van de stad, vijftien minuten lopen naar rechts. Er reed een voortdurende stroom langzaam, gehoorzaam verkeer aan weerszijden van de tramrails. Hierboven was de wereld anders. Lage flatgebouwen leunden aan beide kanten tegen de stille straat en achter vrijwel ieder raam schitterde een omgekeerde ‘V’ van witte kerstverlichting.

Er liepen mensen voorbij, gebogen onder de last van hun boodschappen, die in grote draagtassen met afbeeldingen van hulst en de kerstman zaten gepropt. Ze zagen ons niet, onderweg naar hun handige appartementjes; ze hadden het te druk om zich op de ijzige stoep staande te houden en hun hoofden te beschermen tegen de huilende wind die ook op de 4x4 beukte.

De motor stond al zolang we hier waren uit, zodat het aanvoelde of we in een vrieskast zaten. Onze adem zwol tijdens het wachten aan tot laaghangende bewolking.

Ik bleef me voorstellen hoe, wanneer en waar ik in actie zou komen, en belangrijker dan dat, wat ik zou doen als de zaak in het honderd liep. Als het slachtoffer is uitgekozen, is de basisvolgorde van een kidnap vrijwel altijd gelijk. Te beginnen met herkenning, dan ontvoering, ten derde detentie, ten vierde onderhandeling, ten vijfde betaling van het losgeld en tenslotte, vrijlating – al gebeurt dat soms niet. Ik was verantwoordelijk voor planning en uitvoering van de eerste drie stadia, de overige taken gingen mij niet aan.

Drie leden van een schreeuwdas-en-kettingenbrigade van een particuliere bank hadden me in Londen benaderd. Ze hadden mijn naam van een vroegere regimentsmakker gekregen die nu voor een groot beveiligingsbedrijf werkte en die zo aardig was geweest om mijn naam te noemen toen deze specifieke opdracht was afgekondigd.

‘Engeland,’ zeiden ze tegen mij, gezeten aan een tafeltje bij het raam in de bovenste bar van het Hilton, uitkijkend over de tuinen van Buckingham Palace, ‘staat een explosie van maffiamisdaad uit Rusland te wachten. Londen is een toevluchtsoord voor witwaspraktijken. De ROC brengt jaarlijks zo’n twintig miljard pond naar de City en circa tweehonderd van hun kopstukken wonen in Engeland of komen er regelmatig.’

De leiding vertelde dat ze ontdekt had dat er in slechts drie jaar tijd miljoenen waren gesluisd via Valentin Lebeds rekening bij haar bank. Dat vonden ze niet leuk, en ze hadden er geen trek in dat de jongens met de blauwe zwaailichten hem zouden opzoeken en dan de naam zouden zien op al zijn stortingsbewijzen. Ze hadden ervoor gekozen Val naar St. Petersburg te laten brengen, waar ze, naar ik aannam, voorbereidingen hadden getroffen om hem van bank te laten veranderen, of om hem nog meer te laten doorsluizen zodat het risico acceptabeler werd. Hoe dan ook, het kon mij geen donder schelen als ik mijn geld maar kreeg.

Ik keek naar Sergei. Zijn ogen glinsterden, terwijl hij naar het verkeer onder ons keek en zijn adamsappel bewoog toen hij iets doorslikte. Er viel niets meer te zeggen; tijdens de twee weken voorbereiding hadden we genoeg gesproken. Nu was het tijd voor daden.

De conferentie van de leden van de Raad van Europa zou over twee dagen beginnen in Helsinki. Blauwe EU-vlaggen omlijstten de belangrijkste wegen, en grote zwarte konvooien Eurocraten reden met motorescortes van voorvergadering naar voorvergadering. De politie had omleidingen uitgezet om de verkeersstroom rond de stad te beteugelen en overal doemden reflecterende oranje pylonen en hekken op. Ik had onze ontsnappingsroute er al twee keer op moeten aanpassen.

Net als alle topklasse hotels, bood het Intercontinental onderdak aan de exodus uit Brussel. Alle pakken waren al een week in de stad aan het onderhandelen, zodat de regeringsleiders na hun aankomst alleen nog maar vriendelijk hoefden te bedanken als Tony Blair hen uitnodigde om tijdens een mediadiner Brits rundvlees te eten en weer konden vertrekken. Allemaal prima, maar wat mij betreft was de beveiliging hier strakker dan een eindkont – van verzegelde putdeksels om bommenleggers te frustreren tot grote inzet van blauw op straat. Ze zouden ook zeker draaiboeken hebben klaarliggen voor elke mogelijke gebeurtenis, in het bijzonder gewapende aanslagen.

Sergei had een AK-47 – een Russisch automatisch geweer met een

kaliber van 7,62 mm – met opvouwbare kolf onder zijn voeten. Op zijn kortgeknipte, dunne bruine haar droeg hij een donkerblauwe wollen muts, en doordat hij een oud kogelvrij vest van het Sovjetleger onder zijn ski-jack droeg, zag hij eruit als een Michelin-mannetje. Als ze in Hollywood een Russische boef nodig hadden, zou Sergei elke screentest winnen. Achter in de veertig, rechthoekig kakement, hoge jukbenen en blauwe ogen die je niet gewoon doorboorden, ze hakten je in stukken. De enige reden waarom hij nooit steracteur zou worden was zijn zeer pokdalige huid. Hij had zich ofwel op jeugdige leeftijd van de Clearasil afgewend of hij was verbrand, ik zag het verschil niet en ik wilde het niet vragen. Hij was een harde, betrouwbare man die ik vertrouwde als het om zaken ging, maar ik zou hem geen kerstkaart sturen.

In de verslagen van de veiligheidsdienst had ik over Sergei Lysenkovs freelance-activiteiten gelezen. Hij was lid geweest van Spetnaz' Alphagroep, een elite van keurkorpsagenten in de KGB die werden ingezet op plaatsen waar de macht van Moskou in het geding was of bij veroveringsoorlogen. Toen de onbuigzame top van de KGB in 1991 een coup pleegde in Moskou, kreeg Alphagroep het bevel Jeltsin te vermoorden toen die het Russische Witte Huis bezette, maar Sergei en zijn maten besloten dat het genoeg was en dat politici allemaal boeven waren. Ze negeerden het bevel, de coup mislukte en toen Jeltsin hoorde wat er bijna was gebeurd, plaatste hij hen onder zijn directe bevel en beknotte hun macht door hen tot zijn persoonlijke lijfwacht te benoemen. Sergei besloot ermee te stoppen en zijn kennis en ervaring aan de hoogste bieder beschikbaar te stellen, en vandaag was ik dat. Contact leggen was gemakkelijk geweest: ik was gewoon naar Moskou gegaan en had een paar beveiligingsbedrijven gevraagd waar ik hem kon vinden.

Ik had Russen in mijn team nodig omdat ik moest weten hoe Russen denken, hoe ze zijn. En toen ik erachter kwam dat Valentin Lebed vierentwintig uur in Helsinki zou verblijven in plaats van in zijn fort in St. Petersburg, was Sergei de enige die binnen de beschikbare tijd voertuigen en wapens kon regelen en de grensbewaking wist om te kopen.

De mensen van wie ik mijn inlichtingen had gekregen, hadden goed werk geleverd. Valentin Lebed, hadden ze me weten te vertellen, was bij de val van het communisme slim geweest. In tegenstelling tot sommige lompe collega's, liet hij de logo's niet op de mouwen van zijn nieuwe pakken zitten om te laten zien wat ze hadden gekost. Zijn

gewelddadige opkomst verliep snel; binnen twee jaar was hij een van de twaalf leiders van de ‘maffio-ocratie’ die de ROC wereldwijd zoveel macht had opgeleverd. Lebeds bedrijf bestond geheel en al uit oud-KGB’ers uit het buitenland, wier vaardigheden en ervaring werden ingezet om de internationale misdaad als een militaire operatie te laten verlopen.

Als strontarme boerenzoon uit Tsjetsjenië had hij halverwege de jaren negentig in de oorlog tegen de Russen gevochten. Zijn faam was verzekerd nadat hij zijn mannen had opgezweept door ze keer op keer naar *Braveheart* te laten kijken terwijl de Russen hen dag aan dag bombardeerden. Voor de aanval schilderde hij zijn halve gezicht zelfs blauw. Na de oorlog kwam hij tot andere gedachten, die allemaal met Amerikaanse dollars te maken hadden en de plek die hij voor de verwerkelijking had uitgekozen was St. Petersburg.

Veel van zijn geld kwam uit wapenhandel, afpersing en een keten van nachtclubs die hij in Moskou en elders bezat, en die fungeerden als façade voor chantage met prostitutie. Juwelierszaken die hij in Oost-Europa had ‘verworven’ werden gebruikt als façade om uit kerken en musea gestolen iconen te helen. Hij had ook bases in de Verenigde Staten en men zei dat hij ook een handeltje had afgesproken om honderden tonnen giftig afval uit Amerika in zijn vaderland te storten. In het verre oosten had hij zelfs een vliegtuigmaatschappij gekocht om zonder administratieve poespas heroïne te kunnen transporteren. Volgens de jongens die mij hadden ingelicht, hadden dergelijke activiteiten hem binnen een paar jaar meer dan tweehonderd miljoen dollar opgeleverd.

Drie straten achter het hotel zaten nog twee man van ons zes koppen tellende team, in een geparkeerde auto die achtergelaten zou worden zodra deze zaak aan de rol was. Timmerman en Nachtmerrie droegen in holsters onder hun overjassen 9mm mini Uzi-pistoolmitrailleurs, een bijzonder kleine variant van de Uzi 9mm, hetzelfde type als van de LW (lijfwatch) waar we mee te maken kregen. Het waren goede, betrouwbare wapens, al waren ze een beetje zwaar voor het formaat. Het was ironisch, maar Sergei had de Uzi’s voor het team en de oude Spaanse halfautomatische 7mm-pistolen met geluiddemper bij een van Valentins eigen tussenpersonen aangeschaft.

Ze heetten natuurlijk niet echt Timmerman en Nachtmerrie; Sergei – de enige die Engels sprak – had me verteld dat dat de vertaling was en dat hij ze zo noemde – best, want ik had het Russisch toch niet kunnen uitspreken.

Nachtmerrie deed zijn naam eer aan. Hij was beslist niet het scherpste stuk gereedschap in Sergeis schuurtje. Je moest alles twintig, dertig keer uitleggen voordat hij het begreep. Hij had een beetje een plat gezicht, en dat, gecombineerd met zijn voortdurend bewegende ogen en het feit dat hij zijn eten niet goed in zijn mond wist te houden, maakte dat hij er een beetje eng uitzag.

Timmerman was aan de heroïne verslaafd, wat volgens Sergei zijn prestaties niet beïnvloedde, maar wat de voorbereidingen wel had verstoord. Zijn lippen stonden geen moment stil, alsof hij de smaak probeerde te hervinden van iets dat hij had doorgeslikt. Sergei had hem gezegd dat hij hem zelf zou vermoorden als hij daar beneden faalde.

Nachtmerrie ontfermde zich als een grote broer over Timmerman en beschermde hem toen Sergei hem vastgreep vanwege zijn falen, maar het leek mij toe dat Nachtmerrie niet zonder hem kon, dat ze afhankelijk waren van elkaar. Sergei had me verteld dat ze sinds hun kindertijd bevriend waren. De familie van Nachtmerrie had Timmerman opgevangen toen zijn moeder levenslang kreeg voor de moord op haar man. Ze had ontdekt dat hij zijn eigen zeventienjarige dochter had verkracht. En alsof dat nog niet genoeg was, was Sergei zijn oom, de broer van zijn vader. Het was *EastEnders* op zijn Russisch, en het enige dat me eraan beviel was dat mijn familie er zo gewoontjes bij leek. Timmerman en Nachtmerrie zouden tijdens de ingreep bij mij in het hotel zijn; misschien kon ik ze in bedwang houden als ik ze bij me had.

De laatste twee van het team had ik de Kray-tweeling genoemd, en die zaten in een groene Toyota 4x4. Over hen maakte ik me weinig zorgen; in tegenstelling tot de andere twee hoefde je hun niet vaker dan twee keer hun taken uit te leggen. Zij richtten zich op de drie zwarte Mercedessen van het slachtoffer, die ongeveer twee kilometer van het hotel verwijderd waren. Zij hadden ook opvouwbare AK's en AP (armour-piercing) patronen in de magazijnen en, net als Sergei, droegen ze genoeg pantsermateriaal om een klein paard kreupel te maken.

Het slachtoffer zat goed bewaakt in het hotel en zijn voertuigen stonden veilig ondergronds geparkeerd zodat geen enkele contraptie – explosieven van zijn vijanden of luister- of volgspullen van de politie – kon worden aangebracht. Zodra ze op weg zouden gaan om hem uit het hotel op te pikken, zouden de Krays volgen. Timmerman en Nachtmerrie zouden zich dan met mij in het hotel posteren. Sergei,

Reggie en Ronnie zouden de voertuigen voor hun rekening nemen. De Krays waren ook ex-leden van de Alphagroep, maar in tegenstelling tot Sergei waren ze veel te knap om hetero te zijn. Ze waren al samen sinds ze als jonge dienstplichtigen naar Afghanistan waren gestuurd, na de oorlog tegen Tsjetsjenië midden jaren negentig afgezwaaid, gedesillusioneerend in de leiding die hen tegen de rebellen had laten vechten. Ze waren allebei midden dertig, met geblondeerd haar, erg glad geschoren en goed verzorgd. Als ze om ander werk verlegen zaten konden ze fotomodel worden. Tijdens hun militaire loopbaan waren ze nooit gescheiden geweest. Voorzover ik het kon overzien, wilden ze niets anders dan Tsjetsjeense rebellen vermoorden – en bewonderende blikken uitwisselen.

Ik wist dat ik Sergei kon vertrouwen, maar ik begreep nog steeds niets van zijn selectieprocedure. Hij wilde natuurlijk het grootste deel van de poen die ik hem had beloofd zelf houden en had daarom besloten niet met het A-team aan te komen.

Het was de minst professionele actie waaraan ik ooit had meegedaan, en ik had er veel meegemaakt. Het was zelfs zo erg geworden dat ik mijn deur voor het slapen had gebarricadeerd en in bed een wapen paraat had gehouden. Wanneer het team zich niet bij hem beklaagde over mijn planning, zei Sergei, dan zeurden ze over wie wat verdiende en hoe ze bedrogen zouden kunnen worden op de betaaldag. Timmerman was zo homofoob dat Hitler er een linkse vrijdenker bij leek en het had veel moeite gekost om de twee paren uiteen te houden tijdens de voorbereidingen. Ik bleef zoveel mogelijk bij hen uit de buurt en probeerde me uitsluitend met Sergei te bemoeien; hem moest ik tevreden houden, omdat hij de enige was die me kon helpen het slachtoffer Rusland in te krijgen. Maar ze hadden me nerveus gekregen; er gingen vandaag mensen sterven en daar wilde ik niet bijhoren.

Ik had een beangstigend team, tegenover een beangstigend doelwit, en de verzamelde leiding van West-Europa werd hier verwacht, voorzien van voldoende beveiligingspersoneel om China mee aan te vallen. Dit was geen vrolijk uitstapje, maar wanhopige mensen doen verdomd wanhopige dingen.

Ik blies nog een wolkje adem uit. Het digitale schermpje op het dashboard liet me weten dat er weer twintig minuten om waren – tijd voor radiocontrole. Ik tastte in de binnenzak van mijn overjas naar de zendknop van mijn erg gele Motorola-setje, zo'n ding waarmee ouders hun kinderen in de gaten houden op skihellingen of in winkel-

centra. We hadden er alle zes één, voorzien van een oordopje dat op zijn plek was gehangen. Gezien het grote aantal mensen dat hands-free mobieltjes gebruiken, zouden we geen achterdocht wekken als we hiermee rondliepen.

Ik drukte twee keer, hoorde het plofgeluidje en keek vervolgens naar Sergei. Hij knikte; het signaal kwam over. Reggie en Ronnie beantwoordden het met twee plofjes, en Timmerman en Nachtmerrie volgden met drie. Als ik na het indrukken van de zendknop niets van de Krays had gehoord, zouden Timmerman en Nachtmerrie dertig seconden hebben gewacht en dan alsnog hebben gereageerd. We zouden in dat geval geen keuze meer hebben dan het doelwit omsingelen en wachten op de aankomst van de Mercedesen – niet fijn, omdat het ons drieën blootstelde in het hotel en omdat het de coördinatie verstoorde. We hielden om twee redenen radiostilte aan. Eén, ik sprak de taal niet, en twee, de grondbeveiliging van de EU zou meeluisteren. Met een beetje geluk betekenden een paar klikjes zo nu en dan niets. Er waren veel andere communicatiemiddelen te bedenken geweest, mobieltjes bijvoorbeeld, maar voor Nachtmerrie en Timmerman moest alles flink simpel blijven. Als ze nog meer hadden moeten onthouden, zouden ze ontploft zijn. Het oude principe van planning – houd het simpel, kluns – deed weer opgeld.

Terwijl Sergei had gekozen voor de Michelin-uitstraling, leek ik veel eerder een zakenman: een pak, waarvan het colbert één rij knopen had en een maat te groot was, een donkergrijze overjas, een zwarte wollen sjaal en dunne leren handschoenen, en de bijpassende stress. Nachtmerrie en Timmerman waren net zo gekleed. We waren alledrie gladgeschoren, met gewassen haar en keurig verzorgd. Het gaat om de details: we moesten het hotel door kunnen zonder dat iemand ons na zou kijken, met het uiterlijk dat paste bij die compleet gedeclareerde, waanzinnig betaalde Brusselse goudmijn. Ik had zelfs de *Herald Tribune* van vandaag op schoot liggen.

Mijn overjas hield het pantser onder mijn overhemd uit het zicht. Dat van Sergei mocht zo dik zijn als de stoeptegels rond het Kremlin, het mijne bestond uit niet meer dan twaalf velletjes kevlar, zo dik als papier. Onvoldoende om Sergeis AP-patronen tegen te houden, maar wel in staat om de mini-Uzi's te weerstaan die me wellicht al heel snel zouden proberen om te blazen. Op het pantservest zat een zak waar een keramische plaat in hoorde waarmee ik mijn borst kon beschermen, maar in tegenstelling tot Sergei kon ik zo'n ding niet dragen omdat het me veel te dik maakte. Timmerman had alle pantsering

geweigerd omdat het niet mannelijk was en Nachtmerrie had zijn voorbeeld opgevolgd. Stomme klootzakken; ik had mezelf liefst van top tot teen in dat spul verstopt. Mijn voeten waren helemaal de klos, dankzij niets anders dan sokken en veterschoenen voelden ze inmiddels aan als zakjes bevroren doperwten. Beneden mijn enkels was ieder gevoel verdwenen en ik probeerde niet eens meer warm te worden door ze te bewegen.

Ik droeg een Zuid-Afrikaanse Z88 die eruitzag als een 9mm Beretta, het type pistool dat Mel Gibson gebruikt in de *Lethal Weapon*-films. Toen de hele wereld tijdens de apartheidperiode wapenleveranties aan Zuid-Afrika verbood, begonnen die jongens hun eigen spullen te maken en inmiddels exporteerden ze meer wapens en helikopters dan Engeland.

Ik had drie extra grote magazijnen met twintig patronen, en dat betekende dat er vijf centimeters meer uit de kolf hingen, net alsof het ding er half uitgegleden was. De twee reserves zaten in mijn linkerjaszak. Als alles volgens plan verliep hoefde ik mijn wapen niet eens te trekken. De ontvoering moest – zou – geruisloos verlopen in minder dan een minuut.

Een lichter pantser dan dit durfde ik niet te dragen, maar desalniettemin kon ik geen pistool trekken of ermee gaan zitten, als ik het op de plek had waar ik het normaliter had: middenvoor, achter mijn broekband, in een intern holster. Waar ik het wapen nu had, zat het ongelukkig. Het moest nu aan de rechterkant van de broekriem zitten. Ik had de afgelopen twee weken moeten oefenen en mezelf voortdurend moeten inprenten dat de plaats veranderd was, zoniet, dan zou mijn hand kevlar raken in plaats van een pistoolkolf wanneer ik toch een wapen moest trekken. Als ik er onder al die lagen kleren tenminste bij kon. Om de bovenste lagen snel te kunnen oplichten had ik wat steeksleutels uit de reparatieset van de auto aan elkaar getapet en in de rechterzak van mijn colbert en mijn rechterjaszak gestopt. Daardoor was ik nog minder op mijn gemak. Mijn enige troost was dat het morgen rond deze tijd allemaal voorbij zou zijn: ik zou mijn geld krijgen en hoefde deze gekken nooit meer te zien.

Ik hoorde aan het geknisper dat Sergei een chocoladereep uitpakte, die hij vervolgens in zijn strot duwde zonder mij iets aan te bieden. Niet dat ik het wilde hebben; ik had geen honger, alleen zorgen. Ik zat te wachten terwijl Sergeis kiezen maalden en zijn kaken knapten en de wind om de auto floot.

Ik dacht na terwijl hij zijn tanden schoon zoog. Tot nu toe was Valentin

aan de autoriteiten ontkomen, voornamelijk doordat hij op jonge leeftijd al had begrepen dat het handig was om met machtige mensen bevriend te zijn en om functionarissen op de loonlijst te hebben staan. Belangrijke getuigen werden routineus vermoord voordat ze tegen hem konden getuigen. Volgens Sergei had een verslaggever die iets te grondig in Vals zakelijke beslommeringen was gedoken, slechts enkele maanden geleden halsoverkop met zijn gezin moeten onderduiken nadat iemand een telefoontje had onderschept waarin Val iemand honderdduizend dollar had geboden om de verslaggever en zijn vrouw en kind om te brengen.

Het ergste lot was echter voorbehouden aan hen die zijn vertrouwen beschaamden. Twee ervaren bedrijfsleiders die het hele prostitutierijk konden overzien hadden de winst van zijn Moskouse bordelen een beetje afgeroomd. Hoewel ze in de *Braveheart*-tijd zij aan zij met hem hadden opgetrokken en ze sindsdien altijd trouwe luitenanten waren geweest, had Val ze laten oppakken en vastspiezen op een braakliggend terrein vlakbij het Rode Plein, en daar had hij zelf hun buiken opengereten, hun ingewanden naar buiten getrokken en geduldig staan wachtten op hun dood. De ‘Vikingwraak’ had gewerkt: sindsdien was er nooit meer een roebel uit een kassa verdwenen.

Ik hoorde zes plofjes in mijn oorstukje. De drie afhaal-Mercedessen waren onderweg naar het hotel.

Ik gaf twee plofjes terug, hoorde er toen weer twee van Timmerman en Nachtmerrie, die nu de auto moesten verlaten en richting hotel moesten lopen. We wisten alle zes dat het tijd voor actie was.

Sergei zei niks, knikte alleen. Hij kon Engels spreken, maar dat moest je eruit wringen. Ik knikte terug en voelde of mijn wapen nog op zijn plek zat.

Ik stapte de 4x4 uit en liet Sergei omlaag starend achter. Ik zette mijn kraag op tegen de wind en liep in de tegenovergestelde richting, weg van de hoofdroute. Mijn pad voerde me dertig meter heuvelopwaarts, dan rechtsaf naar de volgende T-splitsing. Zo kwam ik op een weg die langs het hotel naar de hoofdroute leidde.

Ik zag het grote grijs-betonnen hotel links voor me aan de overkant. Er vlakbij was de weg opgebroken en er stonden stalen hekken; de klinkers lagen op een hoop en er werd aan de leidingen gewerkt. Ik benijdde de arme drommels niet die in dit weer zulk werk moesten doen.

Het gegons van de hoofdroute werd gaandeweg luider. De Kraytweeling zou die weg nu volgen, achter de Mercedessen aan. Nachtmerrie

en Timmerman liepen nu vanaf de andere kant het hotel in en Sergei zou zich zo opstellen dat hij snel bij de Mercedessen voor het hotel kon komen.

Ik stak over en liep voorbij de oprit naar de parkeerplaats. Twee witte Hilux-bestelbusjes stonden op het rode asfalt geparkeerd. Achter de dienstingangen verschaftte een glazen deur toegang tot het hotel, maar je kon alleen binnenkomen door de receptie op te piepen, en ik wilde mezelf niet verdachter maken dan nodig. Beide dienstingangen waren gesloten; het was veel te koud. Ik liep verder heuvelafwaarts; het hotel werd door een rij coniferen aan het oog onttrokken.

Valentin Lebedz zwakste punt was vannacht, in Finland, in dit hotel, voordat hij naar de schouwburg ging. Hij ging naar *Romeo en Julia*. De schouwburg was gewoon aan de overkant, een paar honderd meter naar links, maar het was koud, hij was altijd het doelwit van aanslagen geweest en hij was steenrijk, dus ging hij niet lopen.

Een meter of dertig voor de hoofdweg stuitte ik op de afrit van de hoofdingang van het Intercontinental. Het was halfgrond en eenrichtingsverkeer. Ik sloeg linksaf; voor me, halverwege het gebouw van beton en glas, beschermde een groot blauw baldakijn de gasten op weg naar en van hun auto's tegen de elementen. De muren van de parterre waren van glas waardoorheen ik het warme, gezellige interieur kon zien. Langs de oprit stonden kleine boompjes; ze hadden hun blad verloren en waren nu overdekt met witte kerstverlichting. Door de sneeuw zagen ze eruit alsof ze geglazuurd waren. Ik liep langs het verlichte rendier dat op het gazon tussen de oprit en de hoofdweg stond, een metertje of dertig licht heuvelafwaarts.

Het plan was eenvoudig. Nachtmerrie en Timmerman moesten de LW's doden die het doelwit vanuit de lift vergezelden, en moesten mij vervolgens dekking geven terwijl ik het doelwit meenam naar de hoofdingang. Ondertussen zou de Kray-tweeling de Mercedessen aan de achterkant vastzetten met de 4x4, Sergei zou ze voor vastzetten met de Nissan en ze zouden alle drie de andere LW's en chauffeur met hun AK's onder schot houden.

Eenmaal buiten zou ik naar de achterkant van de Nissan gaan met het doelwit op sleeptouw. We zouden onder een deken gaan liggen, met mijn pistool in zijn strot geduwd, terwijl Sergei ons naar het overstappunt zou rijden, en daar zou het doelwit worden overgeplaatst naar de kofferbak van een aflossend voertuig dat onderweg was naar de grens. Ondertussen zouden Ronnie en Reggie de blijde boodschap van het CS-gas verspreiden alvorens in de Toyota te vertrekken, sa-

men met de andere twee, op weg naar hun overstappunt en reserve-auto's. We zouden allemaal tot vlakbij de grens rijden en daar in een vrachtauto stappen die was voorzien van geheime compartimentjes en dan zou Sergei ons Moedertje Rusland in rijden. Vanaf daar was het nog maar een paar uur naar St. Petersburg en betaaldag. Een mooi baantje voor wie het kan krijgen.

Ik liep onder de baldakijn door en langs het eerste stel getinte automatische deuren met koperen beslag. Pas na het tweede stel was ik binnen, met blosjes op mijn wangen van de heteluchtkanonnen die van boven de deurpost naar beneden bliezen.

Ik kende de foyer goed. Het had de uitstraling van een dure, luxueuze club. Ik was nooit in een van de kamers geweest, maar die moesten verbijsterend zijn.

Voor me, een meter of dertig van me af, achter een groep erg luidruchtige en verwarde Japanse toeristen die rond een berg bijpassende koffers zaten, was de receptie. Helemaal rechts in de hoek begon de gang naar het restaurant, de toiletten en de allesbepalende liften.

Nachtmerrie en Timmerman moesten nu aan het eind van de gang bij de entree van het restaurant zitten. Van daaruit konden ze de drie liftdeuren in de gaten houden.

Meteen rechts van mij, achter een muur met donkere houten lambriering, was de Baltische Bar. Links zoemden efficiënt lijkende piccolo's rond een aantal banken, stoelen en koffietafels. Het licht was gedimd. Ik wou dat ik hier alleen voor een drankje was gekomen.

Ik liep naar een van de banken en ging met mijn gezicht naar de Japanse warboel schuin rechts van mij bij de receptie zitten, met rechts van hen de gang en mijn blik gericht op de koperbeslagen liftdeuren in de verte. Nachtmerrie en Timmerman waren net als ik buiten bereik van de videocamera's gaan zitten die toezicht hielden over de receptie. Ik ging zitten, spreidde de *Trib* uit op de koffietafel, knoopte mijn overjas los en wachtte tot het Mercedes-konvooi zou arriveren.

Het had nu geen zin me ergens druk over te maken. Je kunt je maar tot een bepaald punt oefenen en voorbereiden. Vroeger bracht dit gevoel me aan het piekeren, maar nu begreep ik het. Ten diepste aanvaardde ik dat ik dood zou gaan, en al het andere was mooi meegenomen.